

Încă de toamnă

Bragagiu

Își pierde freamătul Natura,
Vântul își mână armăsarii,
Cu palmele-și astupă gura
Țipând cu sânge oțetarii.

Mărunte stele greu aprinde
În aur nou bunul jugastru,
Iar gaița îngroapă ghinde
Furând pieziș spre cer albastru.

Împrăstiate-s certitudini
Prin frunze strâmbe și căzute
Și nălucind în solitudini
Își plâng țăriile pierdute.

Oricare aripă mă doare
Când o aud cu-adâncul firii
Căci nu-i simbolul de-nălțare,
Ci este doar al despărțirii.

Și parcă-ar vrea ca să îmi rupă
Ceva ce nu aș vrea să pierd eu
Privirea-mi când se stinge după
Oricare cârd și frunză verde.

Ceva ce nu știu de ce mi se
Răpește din și de la mine
Că-i un buchet duios de vise
Ori că-i de raze de lumine.

Ceva ce-i scump fără de plată
Și n-are preț neprețuită
Că-i viața mea însingurată
Sau că e viața fericită.

Dar mi se ia și se depune
Că vremile-mi rămân mai goale
Sărmanu-mi timp ce se supune
Printre inele anuale.
Victor Bragagiu